

Луцинда Райли

Сестра на слънцето

Историята на Електра

Copyright © Lucinda Riley, 2019
The Sun Sister
Electra's Story

**Всички права запазени. Никаква част от произведението
не може да бъде публикувана без съгласието на издателя.**

© Калина Бахчеванова, превод, 2020 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2020 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2020 г.

ISBN 978-954-398-631-6

Лусинда Райли

Сестра на слънцето

Историята на Електра

Превод от английски
Калина Бахчеванова

Книгоиздателска къща „ТРУД“
София, 2020

Ha Eaa Muiueep

*Някои жени се страхуват от огъня,
други просто стават огън...*

Р. Х. Син

Персонажи

АТЛАНТИС

Татко Солт - пастрокът на сестрите (покойник)

Марина (Мама) - настойницата на сестрите

Клаудия - икономката на Атлантис

Георг Хофман - адвокатът на Татко Солт

Крисчън - капитанът на моторницата

СЕСТРИТЕ Д'АПЛИЕЗ

Мая

Али (Алкиона)

Ася (Астерона)

Кики (Келено)

Тици (Тайгета)

Електра

Мерона (изчезнала)

Електра

Ню Йорк

Март 2008

1.

- Не помня къде бях, нито какво правех, когато научих за смъртта на баща си.

- Добре. Искаш ли да поговорим за това?

Вторачих се в Тереза, която седеше в коженото си кресло. Напомняше ми за сънливата катерица от чаеното парти в „Алиса в Страната на чудесата“ или на някое от нейните приятелчета гризачи. Примигваше често зад малките си кръгли очила, а устните ѝ бяха постоянно свити. Имаше страхотни крака по дългата до коленете пола от твид, както и хубава коса. Реших, че би могла да бъде хубава, стига да поиска, но знаех, че не се интересува от нищо друго, освен да изглежда интелигентна.

- Електра? Пак те загубих.

- Да, съжалявам, бях се отнесла.

- Мислеше за това как си се чувствала, когато е починал баща ти, така ли?

Тъй като не можех да ѝ кажа за какво си мислех всъщност, кимнах сериозно.

- Да, точно така.

- И?

- Наистина не мога да си спомня. Съжалявам.

- Изглеждаш ядосана от смъртта му, Електра. Защо си се почувствала ядосана?

- Не съм... не бях. Искам да кажа, не мога да си спомня, честно.

- Не можеш да си спомниш как си се почувствала в онзи момент?

- Не.

- Добре тогава.

Видях как записа нещо в тетражката си, вероятно нещо в стил „не може да се справи със смъртта на баща си“. Това ми беше казал последният психолог, но аз се справях съвсем добре! Както бях научила през годините, те обичаха да намират причина да съм пълен провал, да я хващат както мишка хваща парче сирене и да ме гризат, докато не се съглася с тях и не започна да говоря глупости, за да ги удовлетвори.

- А какви са чувствата ти към Мич?

Ако Тереза чуеше с какви гуми бих описала бившия си, щеше да вдигне телефона и да предупреди ченжетата, че някаква луда жена иска да спуска топките на една от най-известните рок звезди в света. Вместо това се усмигнах мило.

- Добре съм. Вече го преодолях.

- Беше му много ядосана последния път, когато дойде да ме видиш, Електра.

- Да, но вече съм добре. Наистина.

- Е, това е добра новина. А как стои въпросът с пиенето? Под контрол ли е?

- Да - излъгах отново. - Слушай, трябва да бягам, имам среща.

- Но ние сме едва по средата на сесията, Електра.

- Знам, много жалко, но такъв е животът. - Изправих се и тръгнах към вратата.

- Може би ще мога да те вметя в програмата по-късно тази седмица? Попитай Марша на излизане.

- Ще попитам, мерси! - Вече затварях вратата за себе си. Подминах Марша, рецепционистката, без дори да се обърна, и тръгнах към асансьора, който дойде почти веднага. Докато ме носеше надолу, затворих очи и облегнах горещото си чело на ступения мрамор - мразех тесни, затворени места.

„Божичко - помислих си, - какво ми става? Толкова не съм наред, че не мога да кажа истината дори на психотерапевтката си!“

„Прекалено много се срамувах, за да кажеш истината на когото и да е... а и как би могла да разбере, дори да ѝ кажеш? - заспорих сама със себе си. - „Тя сигурно живее в спретнатата градска къща със съпруга си адвокат, има две деца и хладилникът ѝ е покрит

с техни рисунки, закачени с магнитчета. Освен това – добавих, докато се качвах в лимузината, – сигурно има и някоя от ония снимки, от които ми се повръща, с мама, тати и децата в еднакви дънкови ризи, закачена зад дивана.“

– Накъде, мадам? – попита шофьорът по интеркома.

– Към вкъщи! – отвърнах рязко, след което извадих бутилка вода от минибара и го затворих бързо, преди да съм се изкушила да посегна към алкохола. Имах ужасно главоболие, което никое обезболяващо не бе успяло да облекчи, а вече минаваше пет следобед. Но снощното парти беше страхотно, поне доколкото си спомнях. Дизайнерът Морис, новият ми най-добър приятел, беше в града и се отби да пийне у нас с някои от нюйоркските си приятели, които пък се обадиха на други... не си спомнях кога съм си легнала и се изненадах на сутринта, когато се събудих до някакъв непознат. Поне беше красив непознат и след като се опознахме отново физически, го попитах как се казва. Името му беше Фернандо и бил шофьор разносвач за „Уолмарт“ във Филаделфия допреди няколко месеца, когато един от модните специалисти го забелязал и го свързал със свой приятел в нюйоркска модна агенция. Той каза, че би се радвал да ме придружи по червения килим на някое събитие, така че го разкарах много бързо – бях се научила по трудния начин, че една снимка под ръка с мен би направила кариерата на господин Уолмарт.

„И какво щеше да стане, ако беше казала истината на госпожа Катерицата, Електра? Ако беше признала, че снощи така си се натряскала, че можеше да си легнеш и с Дядо Коледа, без да забележиш? Че причината да не можеш дори да мислиш за баща си е това, че знаеш колко би се срамувал от теб... колко *се срамуваше* от теб?“

Докато Татко Солт беше жив, поне знаех, че не може да види какво правя, но сега, когато беше мъртъв, сякаш присъстваше навсякъде; можеше да е бил с мен снощи в спалнята или дори сега, тук, в лимузината...

Пречупих се и извадих една мини водка, която излях в гърлото си, опитвайки се да забравя разочарованието на лицето на Татко последния път, когато го видях, преди да умре. Беше

дошъл в Ню Йорк да ме види, защото имал да ми казва нещо. Избягах го до последната възможна вечер, когато неохотно се съгласих да вечерям с него. Пристигнах в „Азиате“, ресторант точно срещу Сентръл парк, вече пияна и надрусана. През цялото време седях сковано срещу него и всеки път, когато се опитваше да започне разговор по теми, които не исках да обсъждам, отивах до тоалетната за нова доза кокаин.

Когато дойдоха десертите, Тамко скръсти ръце и ме погледна спокойно.

– Много се притеснявам за теб, Електра. Все едно съвсем те няма.

– Ти не разбираш под какъв натиск се намирам! – сонях му се аз. – Какви усилия са необходими, за да бъда каквато съм! – За мой срам имах съвсем бегъл спомен какво се случи по-късно и какво ми каза той, но знаех, че съм станала и съм го зарязала в ресторанта. И сега никога нямаше да разбере какво е искал да ми каже...

– Защо ти пука, Електра? – запитах се, докато си бършех устата и прибирах празната бутилка в джоба си – шофьорът ми беше нов и не ми трябваша заглавия по вестниците, че съм излочила целия минибар. – Той дори не е истинският ти баща.

Освен това вече нямаше какво да направя по въпроса. Тамко си беше отишъл, като всички други хора, които някога бях обичала, и трябваше просто да продължа напред. Нямах нужда от него, нямах нужда от никого...

– Пристигнахме, мадам – съобщи шофьорът по интеркома.

– Мерси. Ще изскоча сама – добавих и направих точно това, затваряйки вратата зад себе си. Беше най-добре да се прибера по най-незабележимия начин – другите известни личности можеха да се маскират и да отидат в местния ресторант, но аз бях висока над метър и осемдесет и всеки би ме забелязал в тълпата, дори да не бях известна.

– Здравсти, Електра!

– Томи – успях да се усмихна, докато вървях под навеса към входа на блока, – как си днес?

– Много по-добре, след като ви видях, госпожице. Добре ли мина денят ви?

- Да, страхотно, мерси - кимнах и погледнах наголу, много наголу, към моя фен номер едно. - До утре, Томи!

- Разбира се, Електра. Няма ли да излизате тази вечер?

- Не, ще си остана на тихо и спокойно вкъщи. Чао-чао! - магнах му и влязох.

„Поне *той* ме обича“ - помислих си, докато си прибирах пощата от портиера и тръгнах към асансьора. Носачът се качи с мен просто защото беше част от работата му; чак се замислих дали да не му дам да ми носи ключовете, понеже нямах нищо друго. Замислих се за Томи. Той стоеше на страж пред сградата повечето дни от няколко месеца насам. Отначало се бях уплашила и помолих портиера да се отърве от него. Томи обаче отказа да помръдне, буквално, с аргумента, че има пълно право да стои на тротоара, че не пречи на никого и иска само да ме защитава. Портиерът ме посъветва да се обадя в полицията и да го обвиня в преследване, но една сутрин го попитах за пълното му име и го проверих в интернет. Открих във Фейсбук, че е ветеран от армията, спечелил медали за храброст в Афганистан, и че има жена и дъщеря в Куинс. Сега вече не се чувствах застрашена от него, напротив, присъствието му ме караше да се чувствам в безопасност. Освен това винаги се държеше учтиво и уважително, затова казах на портиера да го остави на мира.

Носачът излезе от асансьора и ми направи път да мина. След това изпълнихме нещо като танц, в който аз трябваше да отстъпя назад, за да може той да тръгне пред мен, да ме отведе до вратата на мезонета ми и да отвори вратата със собствения си универсален ключ.

- Заповядайте, госпожице Д'Аплиез. Пожелавам ви приятен ден.

Той ми кимна, но в очите му нямаше никаква топлина. Знаех, че на персонала тук му се иска да изчезна в облак дим по несъществуващия комин. Повечето обитатели на сградата живееха тук, откакто са били в коремите на майките си, по времето, когато за цветнокожа жена като мен е било „привилегия“ да им бъде прислужница. Всички те бяха собственици, докато аз все едно бях селянка: можах да взема апартамента

пог наем само защото старницата, живяла някога там, починала и синът ѝ реновирал апартамента с идеята да го продаде на астрономическа цена. Заради нещо, наречено „ипотечната криза“, явно не успял. Вместо това му се наложило да сключи договор за наем с човека, предложил най-високата цена – аз. Цената беше безумна, но такъв беше и апартаментът, натъпкан с модерно изкуство и всякакви електронни устройства, които човек би могъл да си представи (не знаех как да работят и с половината от тях), а изгледът от терасата към Сентръл парк беше невероятен.

Ако имах нужда от нещо, което да ми напомни за успеха ми, то беше този апартамент. „Но това, за което ми напомня най-много – помислих си, докато се отпусках на дивана, който би стигнал за легло за двама, – е колко съм самотна.“ Размерите му караха дори мен да се чувствам малка и крехка... и тук, горе, на последния етаж на сградата, напълно изолирана.

Мобилният ми телефон извънмя някъде в апартамента с песента, направила Мич световна суперзвезда; бях се опитала да я сменя, но не се получи. „Ако дислексията на Куки ѝ пречи да се оправя с думите, значи аз имам някаква електронна дислексия“ – помислих си, докато вървях към спалнята да вдигна. Зарадвах се да видя, че камериерката беше сменила чаршафите на огромното легло и всичко отново беше перфектно като в хотелска стая. Харесвах новата камериерка, която личната ми асистентка бе намерила; тя беше подписала споразумение за неразгласяване, като всички останали, за да не може да разкаже на медиите за по-неприятните ми навизи. Все пак потръпнах при мисълта какво си е помислила тя – не се ли казваше Лизбет? – когато е влязла в апартамента ми тази сутрин.

Седнах на леглото и си изслушах гласовите съобщения. Пет бяха от агентката ми, която искаше спешно да ѝ се обадя за утрешната фотосесия за „Венити Фейр“, а последното беше от Ейми, новата ми лична асистентка. Беше с мен само от три месеца, но я харесвах.

„Здрасти, Електра, Ейми е. Аз... ами, само исках да ти кажа, че ми беше много приятно да работя за теб, но не мисля, че ще се

получи в дългосрочен план. Днес подадох молбата си за напускане на агентката ти, пожелавам ти успех в бъдеще и...“

- По дяволите! - изкрещях, натиснах „изтриване“ и метнах телефона на другия край на стаята. - Какво по дяволите съм ѝ направила?! - попитах тавана, питайки се защо съм толкова разстроена, че някаква никаквица, която ми се молеше на колене да ѝ дам шанс, ме е напуснала само след три месеца.

„От малка си мечтая да работя в модния бизнес. Моля ви, госпожице Д’Аплиез, ще работя за вас нощ и ден, кълна се, че никога няма да ви разочаровам!“ - изимитирах превезения бруклински акцент на Ейми, докато набирах агентката си. Имаше само три неща, без които не можех да живея: водката, кокаина и личната асистентка.

- Зрасти, Сузи, току-що чух, че Ейми е напуснала.

- Да, лоша работа. Справяше се добре. - Британският акцент на Сузи звучеше бодро и професионално.

- Да, и аз мислех така. Знаеш ли защо си тръгва?

Последва пауза, преди тя да отговори.

- Не. Както и да е, ще дам задачата на Ребека и до края на седмицата със сигурност ще ти намерим нова. Получи ли съобщенията ми?

- Аха, получих ги.

- Е, не закъснявай утре. Искат да снимат, докато слънцето изгрява. Колата ще те вземе в четири сутринта, окей?

- Окей.

- Чух, че снощи си направила голямо парти.

- Да, беше забавно.

- Е, недей да ходиш по партита тази вечер, Електра. Трябва да си отпочинала за утре. Ще бъдеш на корицата.

- Не се притеснявай, ще си легна в девет като добро момиченце.

- Окей. Съжалявам, но ме чака Лагерфелд на другата линия. Ребека ще се свърже с теб със списък с подходящи асистентки. Чао-чао!

- Чао-чао! - изимитирах гласа ѝ, след като затвори телефона. Сузи беше сред малкото хора на планетата, които биха се осме-

лили да ми затворят. Тя беше най-влиятелната модна агентка в Ню Йорк и представляваше всички големи имена в индустрията. Беше ме забелязала, когато бях на шестнайсет. Тогава работех като сервитьорка в Париж, след като ме изключиха от третото училище за горе-долу толкова години. Казах на Тамко, че няма смисъл да се опитва да ми намери ново училище, защото ще ме изключат и оттам. За моя изненада той не се опита да спори.

Помнех колко бях изненадана, че не се ядоса на поредния ми провал. Изглеждаше просто разочарован, което доста ме обезкуражи.

- Мислех да попътувам или нещо подобно - казах на Тамко. - Да се уча направо от живота.

- Съгласен съм, че повечето неща, които трябва да знаеш, за да имаш успех в живота, не се научават в класната стая - отвърна той, - но понеже си толкова умна, се надявах поне да получиш някакви квалификации. Малко си млада, за да пътуваш сама по широкия свят, Електра.

- Мога да се грижа за себе си, Тамко - заявих твърдо.

- Не се и съмнявам, но как ще спечелиш пари, за да пътуваш?

- Ще си намеря работа, разбира се - свих рамене. - Мислех първо да отида в Париж.

- Отличен избор - кимна Тамко. - Това е невероятен град.

Докато го гледах над голямото бюро в кабинета му, си помислих, че изглежда почти замечтан и тъжен. Да, определено тъжен.

- Е, добре тогава - продължи той, - защо не направим компромис? Ти искаш да напуснеш училище, което разбирам, но се притеснявам да пусна най-малката си гъщеря сама по света на толкова крехка възраст. Марина има някои познати в Париж. Убеден съм, че ще може да ти намери безопасно място, където да отседнеш. Прекарай лятото там, а после ще решим къде да отидеш след това.

- Окей, добър план - съгласих се аз, още изумена, че не се опита да ме накара да завърши образованието си. Докато ставах, заключих, че или си е измил ръцете и се е отказал от мен, или ми дава

точно толкова свобода, колкото да се проваля отново. Както и да е, Мама се обади на разни познати и се озовах в приятен малък едностранен апартамент с изглед към покривите на Мон-мартр. Беше миниатюрен и трябваше да деля банята с купчина деца от чужбина, дошли да си подобряят френския, но беше мой.

Помнех онзи прекрасен първи миг, когато усетих вкуса на независимостта: стоях в малката си стаичка в нощта, когато пристигнах, и осъзнах, че няма никой, който да ми каже какво да правя. Нямаше и никой, който да ми съотви, така че отидох в едно кафене малко по-надолу по улицата, седнах на маса отвън и запалих цигара, докато разглеждах менюто. Поръчах си френска лучена супа и чаша вино, а на сервитьора изобщо не му направих впечатление, че пуша и поръчвам алкохол. След три чаши вино събрах самоувереността да отида при управителя и да го попитам дали има свободни места за сервитьорки. Двайсет минути по-късно се върнах в стаята си с нова работа. Изпитах гордост, когато се обадох на Тамко на гругата сутрин по телефонния автомат в коридора. Трябва да призная, че звучеше също толкова щастлив, колкото когато приеха сестра ми Мая в Сорбоната.

Четири седмици по-късно поднесох *croque monsieur* на Сузи, настоящата ми агентка, и останалото е история.

„Защо постоянно гледам назад?“ – запитах се, докато се готвех да изслушам останалите си съобщения. – „И защо продължавам да мисля за Тамко?“

„Мич... Тамко... – промърморих, докато чаках гласовата поща да заработи. – Вече ги няма, Електра, а от днес я няма и Ейми, така че просто трябва да го приемеш.“

„Скъпа Електра! Как си? Пак се върнах в Ню Йорк... Какво ще правиш довечера? Какво ще кажеш за бутилка „Кристал“ и малко чоу мейн¹ *dans ton lit avec moi?* Копнея за теб. Обади ми се веднага щом можеш.“

¹ Чоу мейн – китайски пържени нудли със зеленчуци и понякога месо или тофу – бел. прев.